

Червона Рута

З любов'ю

Антоніна Митюнас

Ант

*Такий вже Фатум над Поетами,
що мусять гукати на Майданах
і прорицати, аки одержимі в той час,
коли б хотіли в землю увійти
від туги і замовкнути навіки.*

*Лєся Українка — із Сан-Ремо
в листі до Івана Франка
14 січня 1903 року*

Антоніна Листопад

**НЕ ТОРКАЙ
МОЮ ЗЕМЛЮ,
БО СВЯЩЕННА
ВОНА**

Поезії

Київ
ТОВ «Світ Успіху»
2022

УДК 821.161.2-1

Л 63

Антоніна Листопад

Л63 Не торкай мою землю, бо священна вона. — К.: Світ Успіху, 2022. — 618 с.

ISBN 978-617-7324-51-4

Унікальна Книга видатної української письменниці Антоніни Листопад, перо якої завжди на гострію Української Долі, нашої Правди і Національної Історії. Авторка відома читачу багатьма поетичними збірками та знаковими віршованими історичними книгами «Зняті з Хреста: Парастас-33», «Почаїв», «Соловки», «Книга Радости», «Солоний Хрещатик». А ще її перу належить «Маніфест національної єдності» — твір, якому немає аналогів в українській літературі.

Книга, що нині пропонуємо читачу, складається з п'яти частин — це, фактично, вибране із п'яти великих рукописів: громадянська поезія, біженський біль, лірика, мариністика і духовна поезія.

Кожен знайде в Книзі свою сокровенність, яка зачепить його найбільше.

ISBN 978-617-7324-51-4

© Антоніна Листопад, 2022

© Світ Успіху, 2022

© Видавництво Ліра-К, 2022

СЛОВО АВТОРА

Як нагодувати душу?

Поезія найнеобхідніша людям тоді, коли вони забувають, що вона їм необхідна, — це сказав Українець Євген Євтушенко, який покинувши Україну, поховав у землю свої ненароджені українські поезії.

Як народжується Поезія?! Хтось видовбує її дзьобом, як дятел, із кори своїх грудей; хтось, як рибу, вудить у річці свого розуму; хтось просто збирає, мов квіти чи як гриби, в дрімучому лісі своєї яскравої підсвідомості.

Моя поезія — як весняна велика злива на розпахчену гарячу осінню землю. Будить людські душі своїми пізніми громами й блискавками, осяває людські серця незвичайними райдугами з їхніми болючими феєрверками. Кожна нова книга — це моє дитя, виношене у сердоліковій глибині поетичного ества. Поезія для мене, як озон після грози, мов кисень у морі азоту. І як едельвейс, що ошчасливив спуститися з високих гір, як орхідея, яка манить своєю недосяжністю. І як перший промінь серед глухої п'тьми! Як грім Небесної Справедливості, найперше для мене. А потім — для Вас.

Ми — якісь дивні земляни-люди. Насичуємо свою плоть до знемоги, тричі на день годуємо усякими наїдками, смакотами, делікатесами, п'ємо п'янки духмяні напої і у свято, і в будень... А душу годувати зовсім забуваємо! Наша душа постійно голодна, спрагла та обділена!

А їй же так само потрібна їжа, тільки духовна: музика, поезія, пісня, натхненні почуття, ліричні краєвиди. І добротворна молитва! Дайте хоч раз своїй душі на снідання етюд Шопена, на обід декілька поезій Ліни Костенко, а на вечерю перед сном заспівайте їй «Стоїть гора високая...». І не забудьте приправити кожну страву тихою молитвою!

Складайте щодня нове Духовне меню. І не обов'язково іти у філармонію, до театру чи в цирк кожного дня. Людина сама собі — геніальний актор, найулюбленіший співак, а поезія живе просто в кожному подиху. Згадайте свої позитивні емоції, скільки в них одухотворення, гармонії, радісної енергії, духовної сили!

Наша енергетична свідомість функціонує лише на якихось десять відсотків, а дев'яносто — атрофуються. Праця Поета — це особливий стимул для Вас, ораторія Духу і натхненних радісних подій. Без поезії — прозаїчне життя пісне, тісне і напівголодне.

Особисто для мене поезія — це Життя. У прямому і категоричному сенсі. Живу, доки пишу. Пишу, доки живу. І навіть не переймаюся, куди подінуться тисячі моїх поезій, які ще лежать у рукописах. Адже вони вже дихають. Їхні флюїди вже в повітрі. Аура створена — значить, дійство відбувається. Лише потрібно оприлюднити...

Навіть найдовший вік здається дуже коротким. Колись мені Катерина Мотрич розповіла про випадок, який трапився з ректором Київ-Могілянської Академії В'ячеславом Брюховецьким. Як різцем, врізалось у пам'ять! У нього стався серцевий напад, коли він у будень приїхав сам на дачу. Сусідів не видно. Ніде нікого... Біль раптово пронизав груди, як гострий спис. Зрозумів відразу — інфаркт. Інтуїтивно зняв очі до Неба: «Господи, не забирай мене! Я ж не підняв ще Київ-Могілянки. Тільки ж почали Відродження. Дай змогу завершити справу...» Понад усяку силу напружився, зціпив зуби, сів за кермо і проїхав понад сотню кілометрів до околиць Києва, до першої лікарні по дорозі. Крупновогнищевий інфаркт! Вжив. І живе ще досі...

Отже, коли будеш вмирати, мусиш мати якусь дуже важливу незакінчену справу. І Господь тебе залишить на землі. Щоб доробити недороблене. Завершив одну справу — розпочинай другу. Бо невідомо нікому, коли будеш вмирати. А справа недовершена повинна бути... Господь не любить лінивства і бездіяльності.

Зробіть висновок і Ви для себе. Пильна, добра, потрібна справа — це Ваше продовження життя. Але справа не для свого збагачення, а — задля чогось, для людей... Оце і є найголовніший секрет довголіття!

Поетичне Слово набагато сильніше від звичайного. Його насичення метафоричною силою має Божественну дію. Читайте якнайчастіше добру поезію і переконаєтеся самі. Привчайте дітей до неї, як до Молитви. Діти — завжди поети. Мислять дуже образно. То потім люди вбивають у собі Поезію — непоетичним життям.

Без Поезії Світ тьмяніє, хмариться і зменшуються обрії. Кожен пише свою власну Поетичну Оду. І чим вона поетичніша, тим довше Життя. В морі емоцій — це найблакитніша хвиля...

Книга, яку Ви тримаєте зараз у руках, зробить Вас Духовнішими і щасливішими. В ній — радість і смуток, біль і одухотво-

рення, бальзам і цілюща гіркота. Оаза серед пустелі. І криниця свяченої води для омофора душі.

Ви почуєте, як шумить море і як б'ється Ваше серце, як пульсує Життя і співає Доля, назбираєте коралів для свого намиста і роздасте милостиню нужденним.

Пам'ятайте, що голодна душа, як пантера, а нагодована — Янгол.

*З вірою і надією
Ваша Антоніна Листопад*

БІЖЕНСЬКИЙ БІЛЬ (Особисте для всіх)

Чи знаєте ви, що таке — б і ж е н с ь к и й біль?!. Дай, Боже, ніколи не дізнатись... Ви щодня у своєму смартфонівському столітті бачите на телеекрані всі земні катастрофи, війни, трощі... Байду-же дивитесь, як на страхітливі мультики. Це — десь там, далеко, наче в якійсь нереальності. Впевнені на сто відсотків, що з вами т а к о г о не станеться. О-о, як ви помиляєтеся! ЦЕ — може трапитись з кожним із нас, будь-якої години, кожного дня... Я теж так думала...

Біженський біль... А що це таке?! Я розкажу вам. Ви знову не повірите.

Біженський біль — це, коли ти біжиш, а від тебе втікають усі. Біженський біль — це, коли кожного ранку ти просинаєшся в чужій хаті, то в одній, то в другій, то в третій...

Біженський біль — це те, що не перестає пекти. І не перестане, поки не матимеш бодай своєї землянки.

...Щойно перечитала ще раз «Звернення до читача», яке написав Олександр Дюма в своєму романі «Соратники Ієгу». Мене зачепила ...раптовість. Дюма мав писати роман в «Газету для всіх». Уже підписана угода. Сюжет в голові визрів повністю. Взяв перо, а воно випадає з рук. Четвертий день — ані руш. Випадково згадав історію, яку описав Нодьє. Перечитав той уривок. І все! Замість першого роману за короткий час, як на дріжджах, виріс зовсім інший, новий твір. Раптовість — страшна рушійна сила. Руйнівна і будівна, негативна і позитивна, вбиваюча і рятуюча...

18 травня 2014 року я виїхала з Луганщини до Києва в складі письменницької делегації на святкування 200-річчя Тараса Шевченка. З маленькою сумочкою з одним святковим сценічним вбранням.

...Назад повернутися додому вже не було змоги. Над моєю хатою трасували російські «гради», мимо моїх вікон гуркотіли «гуманітарні» колони з танками і окупантами. Нікому б таке не відчути, т а к у фатальну раптовість! Але вона врятувала ...моє життя.

Біженський біль — це, коли ти перед від'їздом, як завжди, хрестиш свою оселю, кропиш її свяченою водою, молишся разом з названою сестрою в Донбасі — Миронкою, найближчою мені людиною. І не знаєш, що уже ...не повернешся сюди. Якби знала, — серце б пенькнуло відразу, ще перед дверима! Якби зна-

ла, що стоїш з Миронкою поруч останній раз і більше ніколи її не побачиш ні живою, ні мертвою...

Як добре, що людині не дано знати, що буде завтра!

Біженський біль — це не просто розпач від безвиході, це — суцільна нестяма, яка розриває всі твої молекули.

Біженський біль, це, як перелом, коли не зростається ні душа, ні серце.

Біженський біль — це, наче зломлене дерево. На семи вітрах...

Біженський біль — це твоє Перехрестя, з якого нема жодної дороги, ні в яку сторону... ЦЕ — сьомий рік бездомних поневірянь, коли не знаєш, де будеш ночувати сьогодні.

Сотні тисяч безпритульних біженців — із окупованого Донбасу!

Держава, уряд, Президенти нас впритул не хочуть бачити. І чути не хочуть про наше існування! Біженський біль — це коли ти ніде і нікому не потрібен.

Біженський біль — це, коли ти — в нікуди, а всі — від тебе. Це — тисяча безодень перед тобою. І — жодного мосту... Бездомність страшніша за смерть!

Вибачте, тяжко й боляче читати, правда?! Кому хочеться чути про чужу біду... Але слухаймо, слухаймо, може станемо добрішими й милосерднішими не тільки до себе.

Бездомність — і раптом тоненький промінчик в кінці тунелю. Дивишся, як росте нова багатоповерхівка, на п'ятому поверсі якої має бути твоя оселя. Нарешті, появилася якась надія і ти вперше — усміхаєшся.

І все, обвал... Обрив! Обкрадену, вигнану, зболену, безпритульну, — тебе знову нагло обікрали! На цей раз вкрали не твоє — у тебе нема нічого, щоб вкрати. Украви — позичене тобою... Ти так довго вагалась, чи варто позичати...

А борг ти мусиш віддати! На відміну від забудовника, який нагло, безкарно і потворно, без суду і слідства дременув з твоїми коштами в Іспанію. І не хто-небудь, а найперший розбудовник міста Ірпеня, відомий всім Вишняков, бодай тобі в горлі пір'я вирросло... І, що немаловажно, — це найближчий друг ірпінського мера Карплюка! Соратники по будівельному бізнесу. Нонсенс! Погас останній промінчик надії... Фатально, неймовірно і незбагненно. Але все це — з тобою...

Біженський біль — це, коли тебе всі зраджують, і свої, і чужі, і близькі, і далекі: зраджує Цілий Світ!

Біженський біль — це, коли ти не потрібен ні друзям, ні ворогам, ні владі, ні безвладдю, ні в селі, ні в мегаполісі. В бездомних

поневіряннях — усе життя бездомне. Закрилася, як равлик в мушлю, — в свій біль. І що? Кому від того легше?! І стаєш, наче ізгоєм у своєму середовищі. А ще, як того середовища не маєш зовсім, ні свого, ні чужого...

Біженський біль — це, коли ти не маєш чим дихати від болю. Постійна задуха і спазми. В душі, в серці, в грудях, в голові... І не маєш навіть місця, на якому б можна було тихо постояти!

Ні речей, ні одежі, ні меблів, ні дорогих тобі Божих образів, перед якими молилася в рідній хаті. За Україну, за українців... Окупована Хата! А в ній — всі мої рукописи, архіви, бібліотека... Двадцять виданих книг і біля тридцяти — ще не виданих... Хіба це літературна спадщина лише Антоніни Листопад?!

У к р а ї н ц і ! Це ж — Ваша Н а ц і о н а л ь н а , Д у х о в н а , Л і т е р а т у р н а С п а д щ и н а ! Яку ще можна врятувати, вивезти з окупації... С ь о г о д н і ще можна! Не маю куди вивезти. В бездомність не вивезеш.

Байдужість гірша за всі вбивства і зради. Ще в десятому столітті герцог Баварії Еберхард сказав: «Не бійтеся ворогів, в гіршому випадку, вони можуть вас убити. Не бійтеся друзів, вони, в гіршому випадку, можуть вас зрадити.

Бійтеся байдужих: вони не вбивають і не зраджують. Але тільки з їх мовчазної згоди існує на Землі зрада і вбивство».

Біженський біль — це, коли ти гукаєш, а тебе ніхто не чує. Коли тонеш, а ніхто не подасть і соломинки.

Біженський біль — це, коли в тебе крадуть навіть те, що вкрати неможливо.

Мені здавалося, що в мене уже забрано все. Але, виявляється, я ще така багата! У мене було Азовське море, мій улюблений Бердянськ, де я щоліта гостювала протягом п'ятнадцяти років у своєї мінської приятельки Жанни Макаревич. У їхній бердянській родинній оселі в Слобідці біля Заливу. Саме там творилася моя «Азовія», біля двох тисяч поетичної мариністики. Такого сонму морської поезії, очевидно, не має ще жодне приморське місто. А зараз, в роки вигнання, безпритульного спотикання, це був єдиний оазис, де я забувала про все і занурювалася повністю в морську стихію, і фізично, і духовно. Розмова з морем впливала на мене зцілююче і за два місяці я просто оживала. Та ще й який багатий морський улов, до двох сотень нових поезій.

Виявляється, у мене ще можна забрати Івано-Франківськ, куди на зимові місяці мене запрошували інститутські подруги в свої теплі помешкання.

Відібрала ковідна пандемія і мій порятунок: щорічне лікування мінеральною «Нафтусею», моє щорічне гостювання в Трускавці, Бориславі, Дрогобичі, у друзів. Он, виявляється, яка я ще заможня була до тої вірусної напасті!

Біженський біль — це, коли не маєш навіть чим і душу нагодувати. А душа болить більше, ніж плоть. Бо кожна поїздка з таким астматоїдним бронхітом, як у мене, — то дуже небезпечний ризик.

Біженський біль — це, коли гроза не затихає і грім гримить щодня над твоєю головою. Ї блискавки тебе полохають щомиті. Біженський біль налітає щоразу, як ураган. Ї не маєш куди утікати.

Біженський біль — це постійна хмара. Над твоїм життям! Це, наче Гора раптом звалилась на плечі. Ї не поворухнутися. Ні скинути...

Жити з такою навалою болю неможливо. Але муσιш вижити!.. Нам усім так спочатку здається, що ота страхітна всяка біда — десь там далеко, за горами, долами, за морями. Ї до тебе не дійде ніколи. Не зарікайтеся! Ніколи і ні в чому... Раптовість — така фатальна! Кожного може вхопити за хвіст і за гриву. Сьогодні ти не поміг мені, — надієшся тобі хтось завтра допоможе?! Марні твої сподівання. Не дай, Боже, такого нікому.

Біженський біль — це постійне марево, фата-моргана — і ні один день не хоче заспівати тобі «Феліциту».

Біженський біль — це повінь і злива, під якими ти стоїш нага, боса, бездомна... Але все-таки стоїш! Ні, я не можу більше плакати, бо сльози виплакані всі.

Ні, я не буду крізь сльози сміятись. Все одно не побачу нічого. Бо я хочу р а д і т и! Радіти кожному дню і кожній ночі. Радіти кожній подарованій Божій хвилині.

Радіти з квіткою в траві і з пташкою в повітрі. Радіти з коником-стрибунцем і з метеликом-літунцем. З яблунькою Антонівкою на чужому дворі і з промінчиком у своєму оці. Радіти річці, полю, лісу..., де щовесни вітаються зі мною первоцвіти, і щосени пливуть в долоні опеньочки. Ї дякувати, дякувати Богу. За все-усе... За минуле. Ї за сьогоднішнє. Ї за те, що буде завтра.

...Я, справді, багата. Дуже багата! Маю таке Голубе Небо і таку Розкішну Землю! Ї Буковицю в Бориславі маю, на яку підіймаюся щороку.

Маю свою Чудотворну Ікону, яку ще перед війною привезла з Донбасу в Борислав, в Тустановецьку капличку. Тільки зараз дізналася, що це Нерукотворний Образ Христа-Спаса, називають

ще Святим Обру́сом. День Ікони — 29 серпня, зразу після Успіння Богородиці. Маю в Івано-Франківську рідне, ще своє студентське озеро, яке обходжу навкруги, коли буваю в місті моєї юності.

Маю Бердянську Косу. На чолопочку якої, розмовляю з Усе-світом. Ї Європейську набережну в Ірпіні, де можна відчути себе і пташкою, і рибкою...

А скільки діточок маю!.. Не перечислити. Не зрахувати... Всі поезії, народжені мною, — це мої рідні діти, для яких я і батько, і мати — одночасно, як виразився француз Мішель Монтень про духовні творіння.

«...Вся краса, вся вишуканість і уся цінність наших духовних творів належить всеціло нам. Тому вони значно яскравіше подають і відображують нас, ніж фізичне наше потомство. Платон зауважує з цього приводу, що наші духовні твори — це безсмертні діти. Вони приносять своїм батькам Безсмертя».

Це Мішель Монтень сказав у 1560 році, а ми до цього часу читаємо його «Досліди», такі прості. У простоті свого Безсмертя. Бо й, справді, не зігрієш серця, коли немає Сонця у душі.

Ї... попри все, а точніше — всупереч всьому, — я знаю, що має відбутися якесь Диво, чи Боже чи Людське, яке змінить мое життя. Не знаю, як і звідки, але має...

А зараз... А зараз невідомими стежками якимось чином до мене заблукав Петроній зі своїм «Сатириконом» і Апулей з «Метаморфозами». Я перелетіла 1900 років назад, аж у друге століття нашої ери. Читаю — і уже не дивуюсь нічому... Висота красномовства — вічна! А мистецькі шляхи — невідомі і ...несповідимі.

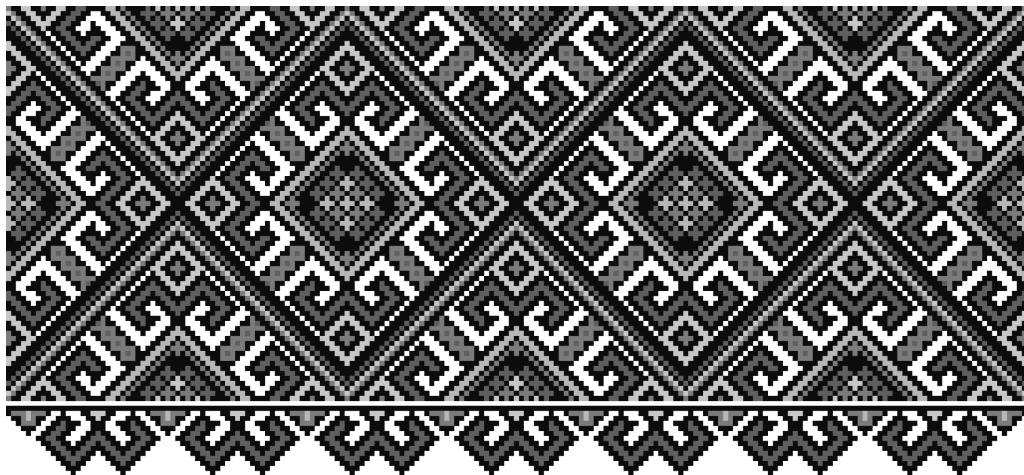
Якщо Ви прочитали ці слова, то, значить, тримаєте в своїх руках мою Книгу. Книгу, яка зіткана з болю і любови. З радості і гніву. З суму і сподівань...

Фактично, це — вибране з багатьох моїх рукописів, які при мені і які написані за останні шість років болючих біженських бездомних поневірянь...

Книга складається з п'яти розділів, наче з п'яти вікон у різні світлиці. Перша — громадянська поезія, друга — біженський біль і війна, третя — лірика, яку почуєте вперше, четверта — це мариністика, п'ята — поезія духовна. Кожен знайде щось для своєї душі сокровенне. Якщо воно торкнеться Вашого серця — це буде для мене найвищою нагородою.

Ваша Антоніна Листопад

Тел.: 050 69 58 640; 096 46 17 895

I

НЕ ТОРКАЙ МОЮ ХАТУ,
В ХАТІ ДІТОЧКИ
СПЛЯТЬ

ЛЮБІТЬ УКРАЇНУ!

Вродився...
І в першу вже мить
Відчуй Родовитість.
Магічно!
Любїть Україну!
Не просто любїть.
Жадайте у пристрасті
Вічно!

Мужнієш...
І рвешся в блакить.
Іди крізь терні.
Прямовисно!
Любїть Україну!
Не просто любїть.
А дихайте нею, мов киснем!

Мудрішаєш.
В сонмі столїть!
Примнож Родового Таланту!
Любїть Україну!
Не просто любїть.
Самі Україною станьте!

УКРАЇНСЬКА ЗЕМЛЯ

*І не зробиться темно.
І не зникне весна.
Не торкай мою Землю.
Бо священна вона!*

*Не втомлюся кохати.
Не зімнеш благодать.
Не торкай мою Хату!
В Хаті діточки сплять.*

*Не погасиш Свічада.
Не посушиш води.
Не торкайся розсади.
Не для тебе плоди.*

*Не зійдеш і на Гору.
Не схолодиш вогні.
Не торкай моє море!
Бо утопишся в нім...*

*Не зайдеш у Фортецю.
Не спорожниш об'єм.
Не торкай моє серце.
Своїм вибухом вб'є!*

*Не зупиниш і літа.
Не скоротиться Вік.
Не торкай моє Світло!
Промінь — на Цілий Світ.*

*І не зробиться темно.
І не зникне Весна.
Не торкай мою Землю!
Бо священна вона...*

09.03.2014, Краснодар

ІСТИНА

Істина звикла до часу чекання.
Завжди на чатах перо голубе.
Дітям достанеться жебракування.
Поки не будем любити себе.

Все перекреслить багрянець криничний.
Не зацвітуть ні барвінок, ні без.
Брат проти брата, як іноязичник.
Поки не будем любити с е б е.

Тяжко любити. Радіє злорадько.
Падає хмара. З безхмарних Небес.
Син не повернеться в Хату до батька.
Поки не будем любити себе.

Поки свій хрестик в загальній мережці
Не покладемо на віко вербен.
Мати дочку не впізнає на стежці.
Поки не будем л ю б и т и себе!

Так, щоби — навпіл! Усе — через вінця.
Істина боса. Чекання слабе.
І в Україні не буде Вкраїнців.
Поки не будем любити с е б е!

А ПРАВДА...

А Правда наша ще і досі бранка.
Не відвертайся. І чола не морщ.
Моя Земля — повія.
І повстанка!
Як гріх і святість, блискавка і дощ!

Віками платимо за блуд оцей.
А не признаємось і наодинці.
Моя Земля — немов яйце-райце.
Чому ж раюють в ній лише чужинці?!

Вже Воля є. Лукавимо невлад.
І знов невірним віддаємо владу.
Моя Земля — як Гетсиманський Сад.
У кожній кроні загніздилась зрада.

Сичить. Сміється. Чистить чорні вушка.
І кидає сміття. До Свят-Ікон!
Моя Земля — сирітка-попелюшка.
Та буде ще і в неї Княжий Трон!

Ще побудуємо Святі Палаці.
Вже з нами є Михайлівський Собор.
Моя Земля, як Сам Господь, — терпляча.
Дала їй Божа Мати о м о ф о р.

У рушниках, в поезіях, в піснях...
Моя Земля, як полотняне поле.
На Небі має свій Чумацький Шлях.
Не втратимо родинний слід н і к о л и.

Із чужини вертаються вже діти.
Сильнішаємо в часі навзаєм.
Моя Земля — бандура і трембіта.
Моя Земля — Український Вифлиєм!

2000 року Божого

НА СПОВІДІ

Ми всі потрохи любимо Україну.
Михайло Шевченко

Ми всі потрохи ... губимо Україну.
Глиbokі тiні — на ясне чоло!
Той викрав в неї пiсню лебедину.
А той собі зломив своє крило.

А той посiяв вiтер.
На руїнах!
Аби останнi замести слiди.
Щодня в журi палає журавлина.
Луна щoночi падає. В льоди!

...Ми всі п о т р о х и любимо Україну.
Ну, як її, скажiмо, не любить?!
Крiзь сльози, а смiється.
Мов дитина.
Покорена, нескорено ячить.

В шапках козацьких сивiє чуприна.
Ї сумно по могилах козакам.
Ми всi... потрохи згадуєм Україну.
Коли це вигiдно буває нам!

Але коли вона в неславi гине...
Несе вдовинi сльози по росi.
Коли її, невинну, судять, Сину,
Чи ж пригортаємось до неї всi?!

Коли недоля круто гне її спину,
Чому ти, Дочко, не зупиниш Час?!
...Ми в с i шануємо тодi Україну,
Коли вона вiншує щедро нас.

...І знову вкотре, знову — Божий Глас.
І знову хмари — споловілим клином!
Бодай на с п о в і д і признаймося раз:
МИ ВСІ ПОТРОХИ ГУБИМО ВКРАЇНУ.

1993 року Божого

КОЛЬОРИ

За «зелені» продаються не тільки «червоні».
Володимир Черняк

Продаються усі.
Хто за ласку, а хто — за спокусу.
А хто навіть за теплий куточок чужого хлівця.
І не кожен,
Далеко не кожен спокутувать мусить.
Бо забувся насмерть!
Все, що нам на життя обіцяв.

Продаються вночі.
А частіше удень продаються.
І не вірять, що зрадили.
Навіть не вірять собі!
Небезпечний азарт. В золотій торговельній науці!
Всі червінці — червоні.
Усі карти, як завжди, рябі.

Бо ж на те є і гра.
А гравці є слабкі і сильніші.
Хтось угору жене. А отой покотився згори.
...Продаються не всі.
Але проданих?
Проданих більше!
І не винні ні в чому.
Невинні святі кольори.

ВЕРХОВНА АРЕНА

(сорочина тьма)

Подивлюся в їхні очі.
Чи то ява чи то сон?!
...Той шепоче, той регоче.
Той сичить у телефон.

Кожен — вилита сорока.
Разом — сорочина тьма.
Той — впівбока, той — впівока.
А й людиноньки нема.

На ту схизму подивися...
Хто, на кого бочку пре?!
Той спізвився, той скривився.
Кожен свій смітник пере.

Голоси молотять всує.
Де ціпи? Щоб вціпенить!
...Та, як писанка, фасує.
Той з похмілля ще тремтить.

Очі вилізають з перцю.
А на лобі — лиш манто.
Той сміється, той плюється.
Ї не дивиться ніхто.

Той табун, неначе в клуні...
А у стійлі лиш ропа.
Що за дійство на трибуні?
В кого — піна, в кого — пай.

То не буйволи. Й не коні.
Благородства не позич.
В мікрофоні, як в долоні.
Тільки слина і язик.